

Den första:
Fadderlys sen.
På öppna fönstrets böljande gardin
Samt middagsstrålens sista stråle in
I Julias rum och darrande såg på
Hur flickan klädde sig från topp till tå.
Hon tyckte om i dag sin coiffette,
Ty hennes klädning satt så närt, så närt,
Och blåa band i blonda lockar klär
Så att hon nästan i sig själv blir fär.
Så innerligt förnöjd log hennes mund
Och kindens gror blef då så djup och rund,
Som Amor flugit fram, och i sin flykt
Med listigt finger hennes kinder tryckt,
Och ögonlocken lif sin bäge spänt,
Och själfva ögonen med facklan tändt,
Och öfwer dem en ranna höjde sig;
En lilja öfwer två "förgät ej mig".
Och barmen låg i tyll så spinnelgles,
Att nunnorna derinom kunde ses
Förstulet titta genom gallret ut,
Och sucka efter klosterlifwets slut.
"Strart är jag färdig, mamma! wänta blott:
Min myrt i dag ej ännu watten fått.
Men det war också sannt: förrän wi gå
Lär mig i hast hur man bör fadder stå."
"Kors, flicka! det ju står i din Kat'ches.
Gunnas hur nu för ti'n wär ungdom låä. —

Den femte:
Wisperdalen.
Det hwissar i den stilla dalen
Hwem hwissar der?
Det är ett slag af näcktergalen
Det bäcken är.
Nej bäcken stannat
Tyft foglen är
Det är wäl annat
Som hwissar der.
En jungfru satt med frans i håren
Wid wisperbäck,
Som engel mild, som ros om wären
Så frisk, så takt
Hon hwissar trogen
Min natt war lång
Så hemskt är skogen
Som hem en gång.
Det suckar i den stilla dalen
Hwem suckar der?
Det är wäl dufwans suck i alen
Det floden är.
Nej dufwan lilla
Ej suckar så:
Och Nhen är stilla
Hwem suckar då.
En yngling inom fängselmuren
I mörker satt,
Han suckade och frjng naturen
Wid sucken matt.
Jag kommer Elara,
Men när wet Gud,
Låt kedjan swara:
Hon är min brud.

Den sängna yngling dog i bojan
På Falkenberg,